

Derleyenler
TÜLİN URAL - BAHADIR VURAL
Parlak Yıldızlardık O Zaman

İletişim Yayınları 3038 • Araştırma-İnceleme Dizisi 497

ISBN-13: 978-975-05-3144-6

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora

DIZI KAPAK TASARIMI Ümit Kıvanç

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Derya Ülker, “Uyku Kardeşim”

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

Derleyenler

TÜLİN URAL - BAHADIR VURAL

Parlak Yıldızlardık O Zaman

Kültür Çalışmaları

MERAL ÖZBEK'E ARMAĞAN - I

İÇİNDEKİLER

Giriş: Meral Özbek'in Bize Anlattığı Neydi?	
TÜLİN URAL	7
Meral Özbek - Özgeçmiş	15
Yeşilçam'a Dönmek: Haşmet'ten Arif'e...	
AYLİN SAYIN GÖNENÇ	41
Eril Homofoni Olarak <i>Kırık Hayatlar</i>	
BAHADIR VURAL	51
Âlem-i Çinçin'de Vukuatsız Bir Yolculuk: "Soba, Pencere Camı ve İki Ekmek İstiyoruz"	
EGEMEN YILGÜR	81
Kadın Yaşam Öyküleri: Kız Kardeşinin Yaşamını Okuyarak Yaşamı Birlikte Keşfetmek	
ESER KÖKER	109
Erkeklik Sözleşmesinin Maktûlesi Bir Yıldız: Bergen	
FERYAL SAYGILIGİL	121
Ne İçindedir Alan'ın Ne de Büsbütün Dışında: Halide Edip Adıvar'ın Edebiyat Alanı ile Mücadelesi	
HÜLYA BULUT	141

Türkiye Sinemasında Bir Gündelik Hayat Temsili, Rıza: Bu Hayat Hiç Değişmeyecek	
LEVENT YILMAZOK	153
Türk Edebiyatında Sosyal Tip Olarak Öğretmen	
NARİN BAĞDATLI	173
Gaye, Emek, Maharet: Esfir İlyiniçna Şub (1894-1959)	
NİLGÜN ABİSEL	199
Mai ve Siyah'ta Duyular ve Duyumlar	
SEVAL ŞAHİN	221
"Yılan Dolu Suyun Karanlığı": Leylâ Erbil'in Metinlerinde Yılanlar	
SİBEL KIR	235
Mütesallitîn: Gelecekler, Melekler ve Paçavralar	
UMUT TÜMAY ARSLAN	257
YAZARLAR	284

Giriş: Meral Özbek'in Bize Anlattığı Neydi?

.....
TÜLİN URAL

Meral Hoca ile bir öğrenci olarak karşılaşmak her zaman çok çarpıcıdır.¹ Büyük, hareketli ve çarpışmalı şeylerden, devrimlerin hatırasından ya da devrim olasılığından mesela ya da kültürün nasıl bir mücadele alanı olduğundan büyük bir sükûnetle bahseder; durağan ve sakin şeylerden, gündelik yaşamdan, kentlin her zamanki görünülerinden, gündelik hafızadan bahis açarken gözünüzün önüne büyük cisimlerin (mesela gezenlerin) çarpışması, devasa patlamalar gibi büyüleyici imgeler getirebilir.² Onun bu doğal sihri, birçok öğrencisinin zihinsel kabul ve kategorilerini (çok da yararlı şekilde, tam da olması gerektiği gibi) altüst etmekle kalmaz, bu kategorilerle bağlanan duyguları da tersyüz edebilir.

Hocalık pratiğindeki bu yaklaşımın gösterdiği üzere Meral Özbek, sosyolojinin büyük meselelerinin deneyimlerimizle ve duygularla, ortak duygularımızla sıkı sıkıya bağlantılı olduğunun farkında bir sosyal bilimcidir. Sosyoloji, sizi ürettiği bilginin enginliği ile karşılaştırırken aslında ürkütücüdür de: Kitaplar çok kalın, sözler çok ve karmaşık, isimler aşılamayacak ka-

---

1 Tanıdığım tüm eski öğrencileri, kendi aralarında konuşurken dahi onu “Meral Hoca” diye anarlar. O, öğrencilerinin gözünde her zaman “Meral Hoca”dır.

2 Bu, bana *Kamusal Alan* kitabının kapağındaki illüstrasyonu hatırlatıyor.

dar büyüktür. Meral Özbek yazdıklarıyla tüm bu bilginin aslında bizim hakkımızda olduğunu hatırlatır. Bizi bilginin öznesi konumuna çeker, sosyolojinin bilgi yığını altında saklı kalan politik yönü de böylece açığa çıkarır. Her şeyden önce sosyolojinin başından beri peşinde olduğu çok temel bir bağı gözden kaçırmadan ilerler. Kültürel çalışmalardan Walter Benjamin'e, kent deneyiminden göz kamaştırıcı *Kamusal Alan* cildine uzanan tüm sosyolojisini "ben" ile "biz", kişisel ve kamusal tarihler ve deneyimler arasındaki bağı kavramak ve bunun anlatıya dönüşmesindeki sihri çözmek üzerine kurduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Meral Özbek sadece hikâyeleri önemsemekle kalmaz. Yazma faaliyetini de önemser. Sıradan bir ödevi dahi, hemen her cümlesine rengârenk kalemleriyle eklenmiş geri dönüşlerle teslim ederken öğrencilerini her defasında şaşırtıcı bir ciddiye alınma hissi ile donatır. Kaldı ki dersleri de muazzam bir emekle hazırlanmıştır. Diyelim ki onunla doktora derslerinde Habermas'ı kelimenin düz ve mecazi anlamlarıyla satır satır okurken, metnin her bir kavramını incelikle açar, kıyıda köşede kalmış yan kavramlarıyla bağlantısını kurar, sonra da o ara kaybettığınızı zannettiğiniz büyük ve derin manasını pat diye ortaya koyar. Dolayısıyla öğrencisi iseniz ondan böyle bir hocalığın mümkün olduğunu, işini layığıyla yapmanın ne anlama gelebileceğini de öğrenirsiniz. Ama asıl öğrendiğiniz, bilgi karşısında ezilmemek kadar ona hakkını vermek gereğidir. Kendinden önce yazmış ustalara göz alabildiğine eleştirel yaklaşılabilirliğini, ama emeklerine sadakatsizlik edilemeyeceğini hem bir hoca hem de bir yazar olarak defalarca göstermiştir. Başka bir deyişle, tüm emeği ile akademik özeni ve asıl sadakat duyulacak şeyin unvanlar değil, hakikat arayışının kendisi olduğunu hatırlatır. Bilgi bizim hakkımızda ve bizim içindir, biz onu kendi anlatımızla bükebiliriz ve şüphesiz bilmenin ve bilginin ilişkisel ve politik bir boyutu vardır. Ama tüm bunlar hakikat arayışından vazgeçebileceğimiz anlamına gelmez. Yazdıklarıyla ve dersleriyle entelektüel faaliyetin her şeyden önce bir fikir işçiliği olduğunu vurgular: Mütevazı ve çok çalışkan bir girişim.

Gündelik hayata da bu algı içinden bakınca, Meral Hoca'nın 2,5 yıl süren rektör yardımcılığı döneminde, 2012 yılının kapsamlı 8 Mart Mor Baykuş etkinlikleri çerçevesinde Van depreminde evlerini kaybeden kadınların kurduğu Kadın Sanatçılar Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği'nden kadın dengbejleri, şenlikli ve büyü gibi geçen (ama ne yazık ki bu etkinlikleri organize etmek için gece gündüz çalışırken yorgun düşüp kendisinin katılamadığı) konsere davet edişini de anmamız gerekir. Bu sürecin elbette buraya sığmayacak fevzâi ve kırılğan tarafları da var. Ancak ve kuşkusuz ki bu feminist duruşun en dikkat çekici ürünü, rektör yardımcılığı döneminde kurduğu, sonuna dek desteklediği, bizzat da çalıştığı bir komite tarafından büyük emekle kaleme alınan Mimar Sinan Üniversitesi Cinsel Tazir Karşıtı Yönerge ve Etik İlkeler Belgesi'dir.

Bunların yanında, Meral Özbek'in gündelik hayatı renklendiren hayal gücüyle bıraktığı etkinin en kalıcı olamı, büyük kitlelere ulaşan, etkisi bugün de süren Yeni Türkü için yazılmış şarkı sözleridir. "Günebakan", "Açelya", "Rüzgâr", "Resim", "Karanfil", "Deliler", '80'lerin sonunda ve '90'larda bir devrimin hiç yaşanmamış coşku ve umudunu halen içinde taşıyan ya da daha doğrusu o coşku ve umudu ilerleme denen fırtınaya rağmen geçmişin yığını içinden koparmış; ama tüm bunları kendi hakiki tecrübesi ile bağlamak ve ifade etmek isteyen; bir zamanların parlak yıldızlarını hatırlayan ve geleceğe parlak yıldızlar olarak kalacak olan, "artık geriye dönmese de halen o baharın ardından koşan", "yeryüzü aşkın yüzü olsun" isteyen tüm eski ve yeni kuşakları bağlayan; gençlerin plak ya da kasetlerden, teyp ya da walkman'lerinden, yurt odalarında, öğrenci evlerinde ve eylemlerde söylediği ve dinlediği şarkılardır bunlar.³

* * *

---

3 Yıllar sonra, bu şarkıları artık Spotify'dan dinleyen bugünkü öğrencileri, "hukuken" emekli olurken Meral Hoca'yı, bu şarkıların sözlerini dev pankartlara yazıp Mimar Sinan Sosyoloji Bölümü'nün ortasındaki boşluğun dört bir yanına asarak, unutulmaz bir vefa jestiyle uğurladılar.

1991'de, tam da Doğu Blok'u çözülmekte ve dünya muazzam bir dönüşüm geçirmekte iken *Popüler Kültür ve Orhan Gencebay Arabeski* yayımlandı. Bu kitap, Meral Özbek'in, konusu yeterince akademik bulunmadığı için zorlukla kabul ettirdiği, mücadelelerle yazılmış doktora tezine dayanmaktaydı.⁴ Üniversitenin kolayca hazmedemediği bu çalışma kitaplaştığında, Türkiye'deki sosyoloji camiası içinde ve entelektüel ortamda büyük çığır açtı.⁵ Kitap öncelikle arabeskin modernizmle bağını kurmaktaydı: Modernitenin olanaklarının farkında, ama modernleşmenin yalnızca ilerleme olarak kavranamayacağını kanıtlayan, onun nasıl dinamik ve karmaşık bir süreç olarak işlediğini içselleştirmiş bir perspektiften yazılmıştı. O yıllarda postmodernizm rüzgârının şiddetli esintisinde modernizm zaten sıklıkla eleştirilmekte iken Meral Hoca'nın yazdıklarında yeni olan, modernitenin açtığı imkânları da gösterebilmesiydi.⁶ Böylelikle modernite havada süzülen, sadece kavramlarla bezenmiş bir mega kavram olmaktan çıkıp, yeniden yere, bizlerin dünyasına inmiş ve daha da önemlisi, "Kimin yaşamı?" (öyle ise "Kimin sosyolojisi?") sorusunu bir kez daha ve kuvvetle gündeme sokmuştu. İngiliz Kültürel Çalışmalar geleneğinden beslenen bu bakış, kültürün politik bir mücadele alanı olarak nasıl okunabileceğini gösteriyordu.

'90'larda kültürel olan zaten çoktan fark edilmiş, akademi-den medyaya kadar fazlasıyla ilgi çeken bir alandı. Bununla birlikte Meral Hoca, kültürün politikayla ilgisini, hem de diri ve dinamik bir politik kamusal alan olarak nasıl yeniden kurulabileceğini hatırlatır. Böylece hem modernizme hem kültüre bakış canlı bir politik boyut kazanmış ve bu, reel sosyalizmin o

4 Vicdani ve akli, hakiki bir yetenekle tevazuyu birleştirmeye alışık olmayan bir memlekette Meral Özbek'in akademik hayatı, hiçbir zaman gizlemediği siyasi kimliği nedeniyle ya da kişisel yok saymalar marifetiyle döşenen engellerle, hemen her aşamasında zor oldu zaten. Ancak o böyle mevzuları asla sevmeyi, önemsemeyi ve biz öğrencilerine de "bunları boş verip işimize gücümüze bakmamızı" öğütledi.

5 Bu öyle güçlü bir rüzgâr ki, Meral Hoca pekâlâ entelektüel bir stara dönüşebilirdi bence. Ama o görünür olmayı sevmeyi ve şöhretten çok, tevazu ile verilen incelikli emeğe inanır.

6 Bu bakış, hocanın Habermas'a yönelik ilgisinin de sebebidir muhakkak.

yıllardaki çöküşünden ve postmodernizm heyulasından serseme dönmüş, ama dünyaya halen soldan bakan ve onu bu zaviyeden anlamaya çalışan birçok kişi için taptaze bir soluk olmuştur. Kaldı ki Meral Özbek bu taze soluğu sadece akademik alanla sınırlamamış, o zamanlar hepimiz için heyecan verici olan ÖDP'nin kuruluşu sürecine de dahil olmuştur.

Öte yandan Meral Özbek kültür alanına bakarken sadece İngiliz Kültürel Çalışmalar okulundan değil, Alman geleneğinden, ama doğrusu kolay kolay hiçbir kaba da sığdırılmayan Walter Benjamin'den de etkilenmiştir.⁷ Benjamin üzerine kaleme aldığı üç makalesi, düşünürün hayat hikâyesinden bu hikâyenin dayandığı kolektif tecrübeye ve bireysel yaşantıya,⁸ ne yazdığı kadar nasıl yazdığına ve neden öyle yazdığına; kullandığı kavramlardan bu kavramların iç ve dış bağlantılarına kadar uzanan, *Pasajlar* yapıtının fragmanlarını bizim için yeniden bütünleyen bir çalışmadır. Bu makalenin yazıldığı yıllarda Türkiye entelektüel ortamında güçlü bir Benjamin rüzgârı zaten esmekteydi; Meral Özbek'in Benjamin makalelerinde yeni olan, tüm Benjamin külliyatı üzerine, hiçbir noktayı atlamayan, büyük bir sabır ve incelikle işlenmiş bir çerçeve kurabilmesi ve bu çerçeveyi hem dünün zorunlulukları hem de bugünün gereksinimleri üzerine oturtabilmesidir.

Meral Özbek'in Benjamin'e yönelik ilgisi ve derin kavrayışı bizi Benjamin'in duygu dünyasına ve düşünme tarzına –örneğin onun her zaman hayalden beslenen, bu yüzden meleklerin peşinde olan toplayıcılığına– yaklaştırır. Modern ve geleneksel, Marksizm ve mistisizm gibi bildik ikilikleri çelişki olarak kavramayan; bunların pekâlâ bir arada olabileceğini görebilen; Paris Komünü ile modern deneyimimiz arasındaki ortaklıklara ayık; demek ki hayal gücünden beslenen, ama tüm parçalı-

7 Benjamin'in aslında bir alışıma dayandığını Meral Özbek de teslim eder. Benjamin'le ilgili yazmaya nasıl hevesle ve keyifle başladığını, yıllar sonra bir yemekte biz eski öğrencileri ve genç meslektaşlarıyla paylaşırken naklettiğine göre, büyülenme gibi bir duygu ile odağına alır Benjamin'i.

8 Tam da derslerinde anlattığı üzere, Almancada *erfahrung* ve *erlebnis* sözcükleriyle karşılanan iki ayrı ama bütünleyici tecrübe alanına gönderme yapmak üzere.

lığı içinde hakikatin peşinde koşmaktan da korkmayan; Benjamin’le ilgili makalelerin ilkindeki ifadelerle “görüngüler olarak nesnelere” ve “sembolik şebekeler kuran bir metafor niteliği kazanan fikirler” arasında mekik dokuyan; kolay kolay bir kaba sığdırlamaz zihnine nüfuz etmemizi sağlar. Gerçekliğe hayalden ulaşan, hakikatle bağın asıl hayale ihanet edildiğinde koptuğunu gören perspektifine doğru çeker.

Meral Özbek’i kamusal alan çalışmasına götüren, popüler kültür ve kamusal alan ilişkisinin izini süren geniş anlamda politik ilgileri kadar, Benjamin’in yazdıklarında da yankılanan bu geniş hayal gücüdür. Bu tavır Meral Özbek’in tam da Benjamin makalelerinde işaret ettiği çiftdeğerli bir mesele içinden algılanabilir. Bir tarafta moderniteye içkin “sürekli yenilik” halinin nasıl aslında “yeni olandaki yinelenen eskiyi” ve “yineleyen eskideki yeniyi” açığa çıkardığı; ama yenilenmenin, nasıl her defasında (Baudelaire’in şiirinde “iç sıkıntısı” olarak ifade bulan) tekrara dönüştüğü durur. Diğer tarafta ise, her ikisi de 19. yüzyıl Paris’inden türeyen bohemini ayrı yüzleri olarak flannör şair ve komplocunun, hep yenilseler bile geleceğe düş gücünün mirasını bırakan Baudelaire ve Blanqui’nin, sırasıyla dildeki ve eylemdeki dönüştürücü gücü vardır. Modern deneyimi ifade edebilecek dili kuran Baudelaire ile aynı dönemin sancılarını politik eyleme dönüştüren Blanqui arasında Benjamin’in kurduğu analogi, modern deneyimi ve dili nereden kavrayabileceğimiz hakkında son derece ufuk açıcı ipuçları barındırır. Eylem ve düş gücü arasındaki sihirli bağ ikisi arasındaki bu benzerlikte aranmalıdır. Onları ortaklaştıran, geçmişin büyük düşlerini yetim bırakmayan, bu düşlerin kıymıklarını sökü� çıkararak kuşaklararası bellek ve bu belleği şimdiye taşıyan bugünkü eylemdir.

Kamusal Alan cildi, tam da bu noktadan başlayarak başkalarıyla olmanın anlamına, siyasi ve hakiki sihrine, nasıl bir dönüşüm nüvesi barındırabileceğine çağırır bizi. Tıpkı “19. Yüzyılın Başkenti Paris”te olduğu gibi bilhassa kentte gerçekleşen bir karşılaşmadır bu. Meral Özbek’in kentlere, kentteki kolektif ve kişisel deneyime, kentleri nasıl haritalandırdığımızı ilişkin il-

gisinden de beslenen bir üründür *Kamusal Alan*. Yaklaşık yedi yıllık bir emeğin ürünü olan ve her baskısında genişletilen bu derleme, bir yandan Türkiyeli okur için konusuna ilişkin temel literatürü ve tartışmaları mükemmelen özetlerken bir yandan da hem dünyada hem Türkiye’de ikinci binyılın sonu ve üçüncü binyılın başında insanlığın ve ezilenlerin yaşamsal sorunlarını tartışmaya ve çözmeye yönelik girişimlerin söylem ve eylem alanı olarak kamusal alanın güncel durumunu bütün çeşitliliğiyle betimler. Cumartesi Anneleri’nden Topraksızlar Hareketi’ne, Gezi Ayaklanması’dan Dünya Sosyal Forumu’na kadar özgürlük ve adalet peşinde koşan çok sayıda umut ve direniş örgütlenmesi, sosyalist demokrasi fikriyatının sınıf temelli tarihsel tecrübesi ile yeni toplumsal hareketlerde ifadesini bulan radikal demokrasinin dinamizmini birleştirmeye çalışan bir kamusal anlayışı çerçevesinde aynı uğrağın eylemlilikleri olarak değerlendirilirler. *Kamusal Alan* hem de yaşamın çağrısına bir göndermedir: Yıkılsa bile yeniden doğacak yaşama, 19. yüzyıl barikatlarını da kuran kaldırımların altında bir kumsal olduğunu hatırlatan o muazzam hafızaya.

* * *

Meral Özbek’e bir armağan vermek üzere çıktığımız yolculuğa Meral Hoca’nın öğrencileri, eski dostları ve meslektaşları yazılarıyla katkıda bulundular. Sonunda ortaya çıkan metinler, sinemadan edebiyat analizine, tarihten kültürel analize ve toplumsal cinsiyet çalışmalarına uzanan bir çeşitlilik arz ediyordu. Üstelik tek bir kitaba sığamayacak kadar bereketliydi. Sonunda Tanıl Bora’nın da tavsiyesiyle derlemeyi iki kitaba bölmeye karar verdik. Ortak üstbaşlıkla (“Parlak Yıldızlardık O Zaman”) çıkan iki kitabın ilki edebiyattan sinemaya ya da Bergen’e, Benjamin’e uzanarak kültürel olanın çeşitli veçhelerini ele alan, bir bakıma Meral Hoca’nın kültürel çalışmalara dayanan emeğine gönderme yapan yazılardan oluşuyor. İkinci kitapta ise Meral Hoca’nın daha çok kamusal alanla ilgili çalışmalarına gönderme yapan veya gündelik hayatı, tecrübeyi konu edinen yazılar var. Elbette kitapların böyle bölünme-

si temelde tematik bir gruplamaya dayanıyor. Ancak bazı yazıların pekâlâ başka bir tema altında, başka bir bölümde, bu kitapta değil de diğerinde yer bulabileceğini hemen belirtmeliyiz: Örneğin Burak Onaran'ın yazısı kültürel çalışmalara göndermesi ile pekâlâ ilk kitapta da yer alabilirdi. Ya da öyle çok yazıda merkezî bir yeri var ki toplumsal cinsiyet pekâlâ ayrı bir bölüm oluşturabilirdi. Kaldı ki edebiyat ya da sinemaya değinen yazılar da pekâlâ gündelik yaşamın bir yönünü ele alabiliyorlar. Yazıların zenginliği, çeşitliliği, bereketi; bazılarının böyle geçişken alanlarda kalması hem Meral Özbek'in geniş ölçekli ve derinlikli ilgi alanlarını, vesilesiyle oluşan bir çerçevede veya ona bir yerden teğellenen yatkınlıklarla yazarken nasıl geçişken işler üretilebileceğini, hem de hocanın değdiği yaşamların çokluğunu gösteriyor elbette.

Peki ama, tüm bu birbirinden farklı, geçmişin hatıralarından bugünün dertlerine kadar uzanan yazıları birleştiren nedir? Bana kalırsa, Meral Özbek'ten ne öğrendiğimizin, onun entelektüel ortama asıl katkısının ipucu biraz da bu sorunun cevabında gizli. Dikkatli bir göz, tamamını birleştirenin, her şeyden önce bir adalet arayışı olduğunu fark edecektir.

Ama adalet binbir türlü yoldan aranabilir değil mi? Mahkeme salonlarında, siyasi eylemlerde ya da hatırlayarak, anlamaya çalışarak. İşte Meral Özbek'in bir hoca, bir dost, bir meslektaş, bir fikir işçisi olarak bize anlatmaya çalıştığı şey adaleti, bilhassa hakikati büyük bir özenle anlamaya çalışarak ve ona sadık kalarak; ancak hayal ve hakikat arasında bir karşıtlık kurmadan arayabileceğimizdir. Bu nedenle onun yazılarında olduğu gibi biz öğrencilerinin ve dostlarının yazdıklarında da mahkeme duvarı kılıklı "soğukkanlı" üslup ya da köpürmüş bir öfke yoktur. Hayal gücünün izi, meleklerin ürpertisi, anlamaya çalışan aklın heyecanı vardır. Bütünlüklü bir hayatı özleyen, bunun mümkün olacağına inanan, ama hayatın parçalılığını teslim etmeye gayret eden yazılar okuyacaksınız. Çünkü öyle ya da böyle Meral Hoca'dan esinlendiler.